

ליאן־סיגל שובל

בארבע עיניים

הומאז' ל"שיר ראשון" מאת פיטר אורלובסקי

אור ירח לא חודר דרך החלון שלי. אני לא רואה.
 מחפשת בגד בטוח ללבש.
 אשה קטנה היתה פעם אמא שלי, לפני שהלכה לי לאבוד.
 הגוף שלי רוצה לחיות. הילדים שלא נכטו מקוננים על קברי.
 ביום אחד הלבינו מחשבותי
 בעינים פקוחות לרוחה הרעבתי את עצמי
 הפרחתי בועות סבון באויר ורציתי לעוף. אולי מישהו ירצה לאהב אותי.
 נתתי לזבל להערם עד בוש
 קניתי צבעי מים. אני קוראת להם חלומות יבשים.
 אני משתמשת בשערותי שנשרו כסימן חיים
 כפית היא רק בבואה של צמא
 בטלנים מחפים לי בצמתי הרחובות. עורים וחרשים.
 לשארית חיי כל מה שאני צריכה זה את חד הזוית.
 אבא שלי ספר לי ספורים לפני השנה. לא ידעתי שגם הוא אגדה.
 החלומות העלו אותי על המזבח
 הם חלמו שאני נסיכה אהובה
 פגשתי את ג'ינג'יס חאן והוא הפשיט מעלי את מדי הקרב
 הגוף שלי הפך לצוף, נמצץ בידי דבורים
 כל מה שאני צריכה זה להב כדי לפצע את הקהות
 חפשתי סימני טרוף בסמטאות
 רקדתי בין העינים של אלהים, מוגנת כגלם
 נחבטתי לקרקע, ויצאתי לחפש אויר

הִי־צִיאוֹת שְׁלִי אֲמִתִּיּוֹת כְּכֹל שְׂדֵמְעוֹתַי עֲקָרוֹת
אֲנִי מִבִּיטָה לְתוֹךְ קִירוֹת וּמְחַפֶּשֶׁת מִשְׁהוֹ דְמוֵי פָּנִים
אֲז שׁוֹחַחֲתִי עִם הַסְּדָקִים, שְׂאֲלֵתִי: יֵשׁ לָכֶם תְּהוֹם גְּדוֹלָה מִשְׁלִי?
אֲנִי חֲפֹשֶׁת לָמוֹת, הַיּוֹם אוֹ מָחָר, זֶה לֹא מִשְׁנָה
הַצִּילוֹ, נְחַטְפֶּתִי, אֵיפֹה אֲנִי.